Kamer linksch was, de linkerzijde den last der Regeeringstaak behoorde te dragen.

Grieven tegen ons beleid werden niet vernomen; na de terugkomst van Dr. Kuyper bleek zijne instemming.

Natuurlijk hield dat beleid niet in, dat wij ons met alles wat het Kabinet deed of voorstelde vereenigden. Reeds in December 1905 stemden wij tegen de opcenten op vermogens- en bedrijfsbelasting, die de heer de Meester, destijds zonder noodzaak, voordroeg.

En in het najaar van 1906 kwamen wij op tegen de inkrimping van het „blijvend gedeelte" der militie door den Minister Staal.

Die maatregel, waardoor de snelheid der mobilisatie moest worden belemmerd, en die reeds door het kleine peuteren en zoeken of er niet hier of daar nog een man kon gemist worden en eenig werk verricht door een burger-corveeër, de officieren ontmoedigde en het leger demoraliseerde, werd in wijde kringen een gevaar geacht voor onze weerbaarheid en derhalve voor het behoud onzer nationale onafhankelijkheid in de ure des gevaars. Ook door ons.

Bij de begrooting van Oorlog in het najaar van 1906 werd daarover een hevige strijd gevoerd, doch niettegenstaande velen uit de rechterzijde en de vrij-liberalen van de grootste bezorgdheid blijk gaven, werd in den „nacht van Staal" de begrooting aangenomen, nadat de heer Tydeman eene „brug" geslagen had. Verscheidene Katholieken, de heer Lohman, met de meeste Christelijk-Historischen, de vrij-liberalen en de overige vrijzinnigen, en voorts de heeren Talma en Okma, stemden voor de begrooting. De overige anti-revolutionairen, waaronder ik, stemden tegen. Voor het toestaan der gelden, aangevraagd voor een door zijne verminking onvoldoend leger, wilden en konden wij de verantwoordelijkheid niet dragen. Dat de heeren Talma en Okma toen vóórstemden, was niet omdat zij over de zaak anders dachten dan de overige leden der club; zij meenden nog mede te kunnen gaan met den heer de Savornin Lohman, die, met andere Christelijk-Historischen, nog eenig heil verwachtte van de door den heer Tydeman gebouwde brug, waarover, naar men, zij het ten onrechte, hoopte, het blijvend gedeelte nog wéér zou kunnen binnenmarcheeren.

Doch de geheele rechterzijde in de Eerste Kamer oordeelde